

af en saadan Beskaffenhed, at Sundhedskommissionen har forbudt, at de benyttes som Boliger, og man har derfor maattet gaa til at ombygge dem. Den Bolig, de have, kan saaledes ikke regnes for at være af overordentlig stor Værdi. Jeg siger, at man vil kunne forstaa, at disse Folk leve i en Nødstilstand.

Vi have nu fra Socialdemokratiets Side stillet et Ændringsforslag, der er tiltraadt fra det radikale Venstres Side, og som gaar ud paa at forhøje Daglønnen for disse Arbejdere under Hæren og Marinen med 20 Øre pr. Dag. Enhver maa indrømme, at dette Forslag er et uhyre beskedent Forslag. I Fjor havde vi fra Socialdemokratiets Side stillet et Ændringsforslag, der gik ud paa at forhøje disse Lønninger med 20 pCt.; det var jo adskilligt mere, 3—4 Gange saa meget som det, der her er Tale om til hver enkelt Arbejder. Naar vi ere gaaede ned til et saa beskedent Beløb som 20 Øre pr. Dag, er det blandt andet sket af Hensyn til det radikale Venstre, som ikke ønskede at gaa med til det andet Forslag, men derimod vilde tiltræde dette, og det er endvidere sket, fordi man haabede lettere at kunne gennemføre dette Ændringsforslag ogsaa overfor Regeringspartiet og overfor Højre. Det undrer mig, at Højres Repræsentant ikke har kunnet tiltræde dette Forslag om en Forhøjelse af 20 Øre pr. Dag. Tidligere, den Gang, da Københavns 8de Kreds tilhørte Højre og var repræsenteret af en Højremand, traadte denne hver Gang op og forsikrede om Højres store Kærlighed til saa lavt lønnede Arbejdere som disse. Efter at Kredsen var gaaet fra Højre og atter var bleven socialdemokratisk, synes det, som om Højre ikke længere nærer nogen Interesse for disse lavt lønnede Arbejdere paa Orlogsværftet.

For Hærens Vedkommende blev det oplyst af den Deputation, der havde Foretræde hos Finansudvalget, at Bestyrelsen for Hærens Værksteder og Fabrikker har indsendt til Krigsministeriet et Forslag, der gaar ud paa at indføre nye Lønningsregler for alle disse Arbejdere, hvorved deres Lønninger forhøjes med et Beløb af 100,000 Kr. aarlig. Saa vidt jeg ved, ligger dette Forslag færdigt, og det vilde have været en let Sag for Forsvarsministeren at stille Forslag om en Forhøjelse. Ledelsen synes at se noget forskelligt paa Arbejderne paa disse to Steder, det synes, som om de, der lede Hærens Fabrikker og Værksteder, have større Sympati og Interesse for deres Arbejdere end de, som

staa i Spidsen for Orlogsværftet. Jeg ved ikke, hvori det kan ligge, men man faar et bestemt Indtryk af, at man ved Orlogsværftet ikke ser med den Velvillie og den Interesse paa Arbejdernes Kaar som i Ledelsen af Hærens Værksteder og Fabrikker.

Den Gang, Arbejdernes Repræsentation forlod Finansudvalget, udtalte dettes ærede Formand — det var en officiel Udtalelse, den blev udtalt ikke alene overfor Finansudvalgets Medlemmer, men ogsaa til Deputationens Medlemmer, der selvfølgelig have Lov til at bringe den videre —: „Vi skulle altid gerne være med til at imødekomme berettigede Krav.“ Jeg synes, at disse Arbejderes Krav er saa berettiget, som noget Krav kan være. Jeg forstaa ikke, hvorledes man kan stemme mod det. Hvis den ærede Formands Ord vare andet end Mundsvæjr og tomme Udtalelser, forekommer det mig, at det vilde være hans Pligt her i Tinget at fremsætte den samme Udtalelse og opfordre sit Parti til at stemme for dette Ændringsforslag om at bevilge 20 Øre som Tillæg til disse Arbejderes Dagløn.

Zahle: Det er kun forholdsvis faa Ændringsforslag, der ere stillede her til tredie Behandling, vedrørende Forsvarsministerens Budget. Jeg skal først omtale Ændringsforslaget under Nr. 243 om en Bevilling paa 5,000 Kr. til Forhøjelse af Slidsatsen for Livgardens Mundering og derom kun udtale, at det er rimeligt, at vi nu holde os indenfor de Bevillinger, der ere en Følge af de vedtagne Forsvarslove, og ikke straks gaa til Forhøjelser. Derfor maa mine Partifæller og jeg modsætte os dette Ændringsforslag.

Det næste, der har lidt mere Interesse, er Ændringsforslagene Nr. 244 og 245, der angaa de Foreninger, som Militæret har. Forholdet er det, at Sparekommissionen havde foreslaaet alle de Tilskud, der gives til Officersforeninger og til de forskellige Etatsforeninger, til Toldvæsenet, Postvæsenet og Jernbanevæsenet, strøgne. I sit Finanslovsforslag tiltraadte Regeringen disse Ønsker, for saa vidt angik de civile Foreninger, derimod ikke med Hensyn til de militære. Det Forhold blev dog for grelt, og under Finanslovsforslagets Behandling blev det nødvendigt at gøre den Indrømmelse, at de civile og de militære Foreninger skulde stilles ens. Der kom saa Forslag om, at saavel de civile som de militære Foreninger skulde beholde deres Tilskud i 3 Aar, men saa skulde det falde bort.